

Очевидно е, че по примера на Ницше младият Димов преследва върховете на интелектуалното познание чрез рацио, логика, чувство, воля. Но същевременно той се замисля върху неосъзнаваното, което Ницше разглежда като препятствие пред Сврѣхчовека. Съзнаваната част на душата не е единствената, а много често не е дори най-важната. Дълбоката подготовка и мотивировка на съзнанието се извършва в неосъзнатата ѝ част. „И с човека е тъй както с дървото. Колкото повече се възмогва той към висина и ясност, толкова по-силно неговите корени се стремят към земята, надолу в тъмата, глъбината - в злото.“ „Азът е твоята плът и двоят дух.“ Азът „все пак желае плътта“ . Следователно вниманието на писателя в това направление е насочил пак този философ, който поставя проблема преди още да се заемат с него психологическите, психиатричните и философски школи на XX век. Оказва се, че Ницше е провокирал увлечението на Д. Димов по Фройд. Ницше е философът на юношеството му, Фройд - на неговата младост. Ето как светлината и мракът на човешката душа стават за този автор еднаква предпоставка за вдъхновение. Независимо от убедителната художествено-психологична доказаност на образа писателят вижда в своя поручик Бенц жертва на плътта. Анализирайки съдбата на героя, той подчертава: Бенц не е в състояние да си даде сметка, че тя ще бъде решена от „кошмарните пламъци на тялото и“, че е стигнал до „пропастта на страстите, където съдбата с невидими нишки управлява живота“.

И при сътворяването на Елена Димов явно е бил подпомогнат от Ницше, известен като отрицател на жената. У него той е открил мисли и вълнения, съзвучни със собствения си младежки интимен опит. Ницше пише: „Роб ли си? Тогава не можеш да бъдеш приятел. Тиранин ли си? Тогава не можеш да имаш приятели. Твърде дълго се е крил в жената роб и тиранин, затова жената още не е способна за приятелство: тя знае само любовта. В любовта на жената има несправедливост и заслепление, ... изненада и мълния, и нощ при светлината“ . „Всичко у жената е загадка... две неща иска истинският мъж: опасност и игра. Затова иска той жената, като най-опасна играчка. Мъжът трябва да бъде отгледан за война, а жената - за отдик на войника... Пресладки плодове - тях войникът не обича... горчива е дори най-сладката жена.“ Жената разбира децата, а в „истинския мъж е скрито дете: то иска да играе“. И търси своята играчка - „чиста и нежна като камък драгоценен, осиян от добродетелите на света, който още не е дошъл“. То иска „лъчът на звездата да грее в любовта“ му. Но мъжът-дете трябва да се въоръжи с храброст, да вложи чест и